

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoCsp/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121383899
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6121383899.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovaným: 1./ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX D., 2./ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX D., o zaplatenie 3.431,35 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 20Csp/148/2021-136 zo dňa 11.03.2022, takto jednohlasne

rozhodol:

Ruší rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) žalobu zamietol a vyslovil, že žalovaným nárok na náhradu trov konania nepriznáva a žalobca nemá právo na náhradu trov konania.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca si žalobou uplatnil v rámci upomínacieho konania na Okresnom súde Banská Bystrica proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 3.431,35 eur s príslušenstvom. V odôvodnení svojej žaloby uviedol, že dňa 10.11.2014 uzatvoril žalobca so žalovanými Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným peňažné prostriedky vo výške 6.500,- eur. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaní zaviazali splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom boli žalovaní povinní splatiť do 11.11.2024. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaní porušili svoje zmluvné povinnosti (prestali uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas), a preto žalobca na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 17.05.2021. Žalovaným bol na základe Zmluvy poskytnutý úver vo výške 6.500,- eur; do dňa zosplatnenia uhradili žalovaní na istinu sumu 3.068,15 eur, na základe čoho dlžná istina ku dňu zosplatnenia predstavovala sumu 3.431,85 eur. Žalovaní po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby neuskutočnili žiadnu úhradu. Úrok z omeškania ku dňu zosplatnenia úveru predstavoval 2,48 eur. Každá omeškaná dlžná splátka je odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti úročená aj úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a. Žalobca si uplatňuje aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5% p.a. z nezaplatennej istiny odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru do zaplatenia. Žalobca si uplatňuje tiež zmluvný úrok do konečnej splatnosti úveru a ide o úrok vo výške 860,04 eur. Úrok bol vypočítaný nasledovne: Celková čiastka úveru podľa zmluvy 11.549,80 eur - poskytnutá istina 6.500,- eur - poplatok za poskytnutie úveru 325,- eur - poplatok za správu úverového účtu 0,- eur - úrok zaplatený žalovanými 3.864,76 eur = 860,04 eur.

Okresný súd Banská Bystrica o žalobe rozhodol platobným rozkazom, ktorým zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi istinu 3.431,85 eur, úrok z omeškania 860,04 eur, úrok z omeškania 2,48 eur a 5 % ročne zo sumy 3.431,85 eur od 18.05.2021 do zaplatenia. Zároveň zaviazal

žalovaných nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 102,50 eur. Platobný rozkaz sa nepodarilo doručiť žalovaným do vlastných rúk.

Posudzovaný právny vzťah strán je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne ide o spotrebiteľský úver. Žalobca bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaní v postavení spotrebiteľov, preto uvedený právny vzťah je v režime spotrebiteľského práva. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa pod sankciou ich absolútnej neplatnosti.

O trovách strán súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaní mali v konaní plný úspech, avšak nakoľko si náhradu trov konania neuplatnili a zo spisu im trovy konania nevyplyvajú, súd žalovaným nárok na náhradu trov konania nepriznal a žalobca ako neúspešná strana nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku ako celku podal žalobca včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že v súlade s bodmi 1.1, 3.5 a 2.5 Zmluvy o úvere a obchodných podmienok bol žalovaným dňa 10.11.2014 poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 6.500,- eur, čo vyplýva aj z výpisu úverového účtu a histórie transakcií na úvere. Klient pri uzatváraní Zmluvy o úvere uvádza na aký účet chce následne načerpať finančné prostriedky, ktoré sú znížené o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Tento proces transparente popisuje aj bod 3.5 obchodných podmienok a výšku načerpania sumy preukazuje výpis z úverového účtu. Aj v prípade, žeby sa súd právne nestotožnil s takto nastaveným procesom banky a s uvedenou celkovou výškou úveru, stále platí, že žalovaným bola daná do voľnej dispozície na inkasný účet suma vo výške 6.500,- eur, keďže žalovaným bol dňa 11.05.2015 vrátený poplatok za poskytnutie úveru vo výške 325,- eur. Uvedeným bol v celom rozsahu podľa odvolateľa sledovaný výklad uvedený v rozsudku Súdneho dvora EÚ C-377/2014 zo dňa 21.04.2016 k celkovej výške úveru. Napriek následnému zápočtu poplatku za poskytnutie úveru tento bol žalovaným následne reálne vyplatený, na čo je dôležité prihliadať.

Podľa odvolateľa sa súd absolútne nezaoberal tým, že poplatok za poskytnutie úveru môže byť klientovi vrátený. Vzhľadom k tomu, že žalovaným bola daná do reálnej dispozície suma vo výške 6.500,- eur, žalobca nevidí inú možnosť ako mal uviesť celkovú výšku úveru v Zmluve o úvere, pretože aj keby sa tento poplatok nemohol uhradiť pri prevode finančných prostriedkov z úverového účtu na inkasný účet, tak klientovi stále môže byť táto suma daná do jeho sféry dispozície.

Podľa odvolateľa o vyššie uvedenom rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, na ktorý odkazuje súd prvej inštancie bola riešená úplne diametrálne odlišná situácia. V predmetnom prípade išlo o situáciu, kedy spotrebiteľovi neboli do sféry jeho dispozície poskytnuté žiadne finančné prostriedky zo strany nebankového subjektu, ktorý poskytoval úvery. Dané rozhodnutie teda absolútne nemožno aplikovať na tento prípad. Zároveň toto rozhodnutie nedáva odpoveď na to, ako je potrebné uviesť celkovú výšku úveru v prípade, ak veriteľ poskytne úver v plnej výške na úverový účet klienta a následne pri prevedení týchto prostriedkov na inkasný účet klient uhradí poplatok za poskytnutie úveru.

Žalobca má za to, že zákonodarca jednoznačne v § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. uviedol, že spotrebiteľský úver s považuje za bezúročný a bez poplatkov len v prípade ak Zmluva o úvere neobsahuje určitú náležitosť stanovenú zákonom. V tomto prípade však zmluva daný údaj obsahuje. Súd žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo dospel k záveru, že ak by aj tento údaj bol nesprávny, tak prečo nesprávny údaj má rovnaké dôsledky, ako keby tam vôbec nebol uvedený.

K výške RPMN žalobca uviedol, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 6.500,- eur. V súlade s § 499 Obchodného zákonníka v Zmluve o úvere bola dohodnutá odplata za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky vo výške 325,- eur. Veriteľ poukázal na účet žalovaných v súlade s čl. 3.5 obchodných podmienok sumu 6.500,- eur, o čom svedčí listina označená ako „pohyby na úverovom účte“, predložená do konania žalobcom. Napriek tomu, že žalovaným bola daná k dispozícii celá suma, súd prvej inštancie formálne uzavrel, že žalobca vyplatil žalovaným iba sumu 6.150,- eur. Tým, že žalobca zahrnul poplatok za poskytnutie úveru do celkovej výšky spotrebiteľského úveru, došlo podľa súdu k uvedeniu nesprávnej celkovej výšky úveru v Zmluve o úvere, čo sa malo následne negatívne premietnuť aj do výšky RPMN (jej podhodnoteniu). Notifikovanie nesprávnej RPLMN v neprospech spotrebiteľa má za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru.

Súd prvej inštancie vychádzal pri výklade pojmu „celková výška spotrebiteľského úveru“ najmä z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci A. E. F., B. F. c/a Finway, a.s., C-377/14. Jeho závery mechanicky aplikoval na prejednávajúcu vec, hoci išlo o skutkovo a právne diametrálne odlišnú situáciu. Na rozdiel od dotknutej spoločnosti žalobca nepatrí medzi nebankové subjekty, ale je právnickou osobou, ktorá je štandardnou úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu, ktorá má povolenie na vykonávanie bankových činností v zmysle zákona o bankách, s tým, že činnosť žalobcu podlieha dohľadu NBS. Iný ako štandardný postup pri poskytovaní úveru zo strany žalobcu preto neprichádza do úvahy.

Podľa odvolateľa súd neprihliadol na to, že v zmysle čl. 2.5 Zmluvy o úvere žalobca výslovne zaviazal vrátiť klientovi po uplynutí 18 mesiacov od poskytnutia úveru ním zaplatený preddavok za poskytnutie úveru v prípade naplnenia vopred stanovených predpokladov. Za týchto okolností možno poplatok za poskytnutie úveru ekonomicky vnímať ako zvyšnú časť úveru, ktorú môžu žalovaní „dočerpať“, ak splnia odkladaciu podmienku.

V ďalšom žalobca poukázal, že žalovaná strana nepoprela skutkové tvrdenia, preto sa tieto považujú za nesporné, čím sa súd prvej inštancie neriadil. Ak súd vydá platobný rozkaz, pričom po jeho zrušení napriek nenapadnutiu nároku žalovanými žalobu zamietne bez toho, aby umožnil stranám adekvátne reagovať na zmenu svojho stanoviska ohľadne uplatnenia nároku, ide podľa odvolateľa o prekvapivé rozhodnutie.

S poukazom na uvedené v rámci odvolacieho návrhu preto žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v plnom rozsahu a žalovaným zaviazal k náhrade trov konania.

Žalovaní sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

Ďalšie podania strán sporu v konaní dané neboli.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce a v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobu je dôvodné.

Z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia a rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to v akých výrokoch rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania

a súčasne stanovuje medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/05).

Odvolací súd sa preto v ďalšom zaoberal posúdením, či súd prvej inštancie svojim procesným postupom nezasiahol do práv strán sporu tak, že svojím postupom znemožnil ich stranám sporu realizovať, čím by mohlo dôjsť k odňatiu ich práva na spravodlivý proces a či správne posúdil nárok žalobcu, o ktorom rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol.

Z obsahu spisu a doteraz vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, a to Úverovej zmluvy, ktorú strany uzatvorili dňa 10.11.2014, na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným úver vo výške 6.500,- eur, ktorí sa žalovaní zaviazali vrátiť v 120. mesačných splátkach po 93,54 eur. Uvedenú zmluvu súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú. Z dôvodu, že táto Zmluva podľa súdu prvej inštancie neobsahuje údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmluve je nesprávne uvedené RPMN, úver sa považuje podľa súdu prvej inštancie za bezúročný a bezpoplatkový.

Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 1 - 4 z. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ďalej len OZ).

Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľné podmienky“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (§ 53 ods. 1 - 3, 5 OZ).

Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak nespĺňa kritéria pod písm. a-g (§ 11 zákona č.129/2010 Z. z. v znení v čase uzavretia úverovej zmluvy), a rovnako aj posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver vyžaduje § 7 cit. zákona.

Neuvedenie týchto zákonných náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky ustanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 Smernice 2008/48.

Zákon môže stanoviť, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť

spotrebiteľa posúdiť rozsudok svojho záväzku (viď rozsudok Súdneho dvora - tretia komora z 09.11.2016 vo veci C-42/15).

Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou (§ 290 CSP).

Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz (§ 295 CSP).

V odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré v skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku musí obsahovať aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu (§ 220 ods. 2, 3 CSP).

Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie sa v prejednávanej veci, z ktorej sa uplatňuje žalovaná pohľadávka, neriadil dôsledne vyššie uvedeným. Vo veci síce správne konštatoval, že Zmluva, uzavretá stranami sporu, je zmluvou spotrebiteľskou, no svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Správne sa zaoberal tým, či Zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, či nie je potrebné ju vyhodnotiť ako bezúročnú a bezpoplatkovú, či nárok a uplatnený žalobou je možné žalobcovi priznať. Rovnako z obsahu spisu nie je možné overiť, či pri uzatváraní Zmluvy sa dodávateľ dostatočne venoval zisteniu bonity žalovaného.

K odvolacej námietke žalobcu, že prvoinštančný súd mal povinnosť vziať za základ svojho rozhodnutia skutkové tvrdenia žalobcu, ktoré mal považovať za nesporné z dôvodu pasivity žalovaného odvolací súd uvádza, že v prejednanom prípade ide o spor voči spotrebiteľovi, kedy zákon ukladá súdu postupovať v zmysle ustanovení § 290 a nasl. CSP, t.j. okrem iného podľa § 295 CSP mohol a mal vykonať aj také dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak by to bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, ktoré mal obstaráť aj bez návrhu. Rovnako môže prvoinštančný súd v rozsudku týkajúceho sa spotrebiteľského sporu, a to aj bez návrhu vysloviť napr., že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo iných zmluvných dokumentoch je neprijateľná (§ 298 CSP). Už z uvedeného je možné usúdiť, že v spotrebiteľských sporoch má súd rozsiahlejšie možnosti realizácie dôkazov, ako je to v nesporebiteľských veciach. Bolo preto správne, ak prvoinštančný súd bez námietok žalovaného vyhodnocoval a zaoberal sa úverovou zmluvou, či táto neobsahuje nekalé zmluvné podmienky a či nároky z nej uplatňované žalobou nie sú vymáhané v rozpore so zákonom. Prvoinštančný súd však svoje zistenia nedostatočne vyhodnotil, preto z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť a preveriť, čo bolo dôvodom zamietnutia žaloby. Nie je preto možné vyhodnotiť správnosť či nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

Je možné preto jednoznačne ustáliť, že napadnutý rozsudok nespĺňa atribúty ustanovenia § 220 ods. 2 a 3 CSP. Civilný sporový poriadok určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie je veľmi dôležitou súčasťou rozsudku, preto z neho musí vyplývať, z čoho súd vychádzal pri hodnotení dôkazov a ktoré skutkové tvrdenia strán boli nimi potvrdené alebo vyvrátené. Odôvodnenie nie je súhrnom súdneho spisu, preto sa v ňom nemajú opisovať kompletne svedecké výpovede, ani texty listinných dôkazov. Obsahom hodnotenia dôkazov je aj opísanie úvahy súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považuje za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia vyvodil z dôkazov, ktoré si odporujú alebo sa vylučujú. Tiež uvedie, ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. Je vhodné najprv uviesť dôkazy, z ktorých vyplývajú rozhodujúce čiastkové skutkové zistenia. V prípade rozporov súd odôvodní, prečo konkrétny dôkaz považuje za

vierohodný a iný nie. Je pritom potrebné vychádzať zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v článku 15 Základných princípov CSP a v § 191 ods. 1 CSP. Nie je pritom prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom (viď nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS/114/2018).

Je potrebné zdôrazniť, že z predmetnou s problematikou sa judikatúra dovolacieho súdu už zaoberala, a to konkrétne v rozhodnutí 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.02.2021, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R 86/2021, kde Najvyšší súd judikoval, že z ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení do 31.03.2015 (dnes ide o ust. § 9 ods. 2 písm. h)) nevyplýva, žeby jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov a vôbec podklady pre jeho výpočet. Vzhľadom na vyššie uvedené je tak nesprávny právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého došlo k nesprávnemu výpočtu RPMN, nakoľko žalovaní reálne čerpali úver vo výške 6.150,- eur, pričom v zmluve je uvedený údaj 6.150,- eur (zrejme mal súd prvej inštancie na mysli 6.500,- eur), čo má podľa súdu prvej inštancie rovnaké následky ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený. Z výpisu z účtu je zrejme, že žalovaným bola poskytnutá suma vo výške 6.500,- eur, za čo následne žalovaní zaplatili žalobcovi sumu 325,- eur ako poplatok za poskytnutie úveru, ktorá však bola po uplynutí 18 mesiacov od poskytnutia úveru vrátená zo strany žalobcu žalovaným dňa 11.05.2016.

Odvolací súd tiež poukazuje na to, že aj keď bol vo veci vydaný platobný rozkaz, ktorý nebolo možné žalovanému doručiť, prvoinštančný súd ho opomenul zrušiť podľa § 266 ods. 3 CSP. Tiež je dôvodné tvrdenie žalobcu, že ak mal prvoinštančný súd pochybnosti o oprávnenosti nároku žalobcu, a keď sa nestotožnil a jeho názormi uvedenými v návrhu, mal žalobcovi poskytnúť priestor na ozrejenie zásadných otázok, rozhodných pre jeho závery. Ak tak neurobil, a zamietol rozsudok po tom, čo vo veci bol vydaný platobný rozkaz, môže to viesť k názoru, že pre žalobcu bol takýto rozsudok prekvapivý. Uvedené skutočnosti odôvodňujú pochybnosti o tom, či prvoinštančný súd procesným postupom neznemožnil žalobcovi realizovať mu patriace procesné práva v takom rozsahu, že mohlo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Je preto dôvodne mať za to, že konaním súdu prvej inštancie došlo k nesprávnemu postupu pri rozhodovaní v predmetnej veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a postupom podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zmysle § 391 ods. 2 CSP je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v tomto zrušujúcom uznesení.

Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude pri dodržaní všetkých procesných predpisov opätovne vyhodnotiť nárok žalobcu s prihliadnutím na to, že voči žalovanému je uplatňované právo ako voči spotrebiteľovi. Bude preto potrebné preveriť, či Úverová zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, či boli splnené všetky zákonné podmienky pri jej uzatvorení, či bola náležite dodávateľom skúmaná bonita žalovaného a pod. Súd prvej inštancie bude povinný svoje nové rozhodnutie riadne odôvodniť tak, aby spĺňalo kritériá uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne opätovne aj o všetkých trovách konania.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).